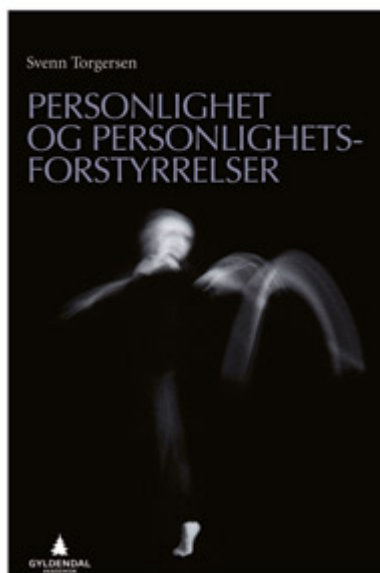

Interessant - men dårlig fremstilt

PUBLISERT 5. februar 2010

PSY
KOL
OGI

Svenn Torgersen | **Personlighet og personlighetsforstyrrelser**, Gyldendal Norsk Forlag, 2008. 351 sider

Svenn Torgersens bok omhandler blant annet personlighetstrekk og ulike aspekter ved personlighetsforstyrrelser. Han skriver interessant om personlighetstrekk og ulike måter å tenke om personlighetstrekk på, men her vil jeg legge mest vekt på personlighetsforstyrrelser, hvor Torgersen blant annet skriver om epidemiologiske aspekter, forløp, årsaker til og behandling av personlighetsforstyrrelser.

Boka er en bred gjennomgang av feltet. Kapittelet om de ulike personlighetsforstyrrelsene er interessant og oversiktlig. Det gir også et historisk tilbakeblikk på diagnosene, og beskriver personlighetsforstyrrelser som ikke er tatt med i ICD-10 og DSM-IV. Jeg savner imidlertid mer drøfting og problematisering av enkelte personlighetsforstyrrelser. For eksempel hadde en diskusjon om unnvikende personlighetsforstyrrelse i forhold til generalisert angstlidelse vært interessant. Det kunne også vært spennende om Torgersen hadde problematisert berettigelsen av diagnosen histrionisk personlighetsforstyrrelse.

Kapittelet om epidemiologiske aspekter ved personlighet og personlighetsforstyrrelser er ikke godt, og preges av mangel på referanser og av dårlig språk. Torgersen skriver følgende: «Eldre menn er mer ofte schizoide og tvangspregede. Eldre kvinner er mer selvutslettende. For øvrig er kvinner mer histrioniske og avhengige.» Er dette forsket på, eller er det Torgersens påstander?

Under livstidsprevalens skriver forfatteren: «Tretti prosent av dem som har en personlighetsforstyrrelse, vil ikke lenger ha den etter et år, ytterligere tjue prosent vil

være fri fra den etter to og et halvt år, nye ti prosent etter seks år og enda nye ti prosent etter ti år.» Dette er interessant, og jeg blir nysgjerrig på hvordan man har kommet fram til dette. Men dokumentasjon oppgis ikke.

Torgersen skriver interessant om genetikk. På den annen side er kapittelet om behandling av personlighetsforstyrrelser skuffende. Det er beklagelig at han ikke tar for seg mentaliseringsperspektivet i sammenheng med behandling. Boka hadde blitt mer aktuell og spennende hvis han også for eksempel hadde tatt for seg Monsens affektbevissthetsbehandling og McCulloughs affektforbehandling. Redegjørelsen for Marsha Linehans kognitive dialektiske adferdsterapi bærer dessverre også preg av overforenklinger.

Det er mange eksempler på manglende referanser og dårlige setninger, og tidvis mye spekulasjoner fra Torgersens side. Referanselisten er ikke tilstrekkelig oppdatert i forhold til teksten, noe som trekker ned. Oppsummert er dette et spennende tema med interessant forskning som kunne vært relevant for helsepersonell i psykisk helsevern, men denne anmelderen mener boka er for dårlig skrevet og bygd opp.

Anmeldt av Espen Håland

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 47, nummer 2, 2010, side